

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'OPINIÓ DELS EXPERTS

Joan Vila i Ramon Garriga

Ramon Garriga: Enginyer industrial especialitzat en tècniques energètiques i exerceix com a consultor en organitzacions del camp energètic. Ha estat director general de l'Institut de Recerca en Energia de Catalunya (IREC) amb el seu càrrec a la Fundació b_TEC com a responsable de l'àmbit dels projectes d'energia de la Fundació b_TEC.

Joan Vila: Enginyer industrial per l'escola de Terrassa. Enginyer en tecnologia de paper per l'escola de Grenoble. Activitat empresarial i docent en tecnologia del paper i sobre l'energia de demà. President de la comissió d'energia de Pimec.

Cal debatre si es prorroga la vida de les centrals nuclears ■ CEDIDA

Energia: el repte de la transició energètica

Catalunya no ho té fàcil per esdevenir renovable, i en tot cas ho té impossible continuant a l'Estat espanyol. Per una part perquè té un parc nuclear únic a la península Ibèrica, amb el 50% de la producció elèctrica. Les tres centrals nuclears fan difícil la seva substitució perquè els esglaons a resoldre a cada aturada són grans. La seva substitució demana la instal·lació de més de 7.200 MW fotovoltaics i eòlics en àrees on hi hagi 3.000 hores equivalents de vent i 1.800 hores equivalents de sol. I aquí comença una segona dificultat, instal·lar tanta potència renovable als territoris on hi ha aquest vent i insolació; és a dir, a les Terres de l'Ebre i a l'Empordà. Tots dos territoris han dit clarament que no estan disposats a acceptar ser lloc de generació renovable. L'Empordà perquè es bloca sempre a qualsevol modificació, i les Terres de l'Ebre perquè ja en tenen prou.

Per tant, de moment, qualsevol millora energètica l'hauréu de fer amb autoconsum als teulats per tot el territori esperant que un dia algú faci un pacte entre la ciutat i el camp que resolgui els problemes d'aigua, energia i habitatge.

La penetració d'energia renovable intermitent, no gestionable, com diuen en el sector elèctric, planteja altres problemes d'envergadura, com són els mecanismes per donar continuïtat al subministrament elèctric i a la sostenibilitat econòmica de les solucions. La continuïtat suposa resoldre l'alternança entre la generació renovable i quan no n'hi ha, per exemple potenciant l'emmagatzemament en turbina-bomba, la instal·lació de bateries, l'ampliació dels intercanvis internacionals i la gestió diferent de la corba de demanda elèctrica (amb calderes de vapor elèctriques i altres usos tèrmics). Però, per sobre de tot, cal una acció decidida i potent per impulsar

l'estalvi energètic i la mobilitat elèctrica. Fer la transició renovable requereix haver fet prèviament totes les accions d'estalvi, car l'energia que no es consumeix és la millor i permet resoldre millor l'entrada d'energia renovable. Una cosa semblant passa amb la mobilitat: és molt millor transformar les ciutats per a bicicletes elèctriques, lligades a la modularitat de transport públic, que no pas esperar la solució màgica del cotxe elèctric.

No tinc cap dubte de les dificultats que tot això suposa, com tampoc dels avantatges que comportarà fer bé aquest apassionant període de transició energètica, essent una oportunitat d'or per a posicionar l'economia en un lloc destacat en el món global. Tinguem clar que les solucions seran més culturals i polítiques que no pas tècniques. Aquestes darreres ja estan disponibles.

JOAN VILA

La transició energètica

La dependència de l'exterior de la UE per poder atendre les necessitats energètiques actuals amb el risc constant d'un encariment dels preus i la gran influència de la combustió de carbó i hidrocarburs en les emissions de CO₂ (les combustions representen de l'ordre del 75% de les emissions de CO₂) han obligat a replantejar el sector de l'energia des de la seva governança fins a tot el procés, de la producció al consum: impuls de l'estalvi, millora de l'eficiència, augment de la presència de les energies renovables en el mix energètic, interconnexió de xarxes intel·ligents, apoderament de l'usuari/productor com a veritable eix del procés, impuls de la recerca en energia...

Catalunya, amb els mateixos problemes, ha manifestat sempre la voluntat de complir les directrius europees però una Catalunya país d'Europa té un llarg camí a recórrer per passar de la voluntat als fets. La dependència de l'Estat amb les seves decisions a vegades contràries al que demana la UE no ha ajudat, però no sempre ha estat aquesta la causa.

Es tracta d'emprendre un camí nou garantint l'energia necessària, de qualitat, sostenible i a un preu que faci competitives les empreses catalanes; cal crear una autoritat única, una agència de l'energia independent dels canvis polítics a partir d'organismes ja existents i unificar criteris, eliminant totes les redundàncies. Al parlar de preus cal tenir present el cicle de vida dels diferents sistemes i incorporar-hi el cost de les emissions.

L'estalvi té el valor afegit que tothom hi pot participar. Es poden obtenir estalvis importants per la millora de l'eficiència en l'edificació transposant tota la directiva europea i complint-la. Es pot donar lloc a un sector industrial d'arquitectu-

ra sostenible líder a la Mediterrània amb aprofitament de la llum natural, els corrents d'aire, nous materials...

On més lluny està Catalunya de complir l'objectiu europeu és en la participació de les energies renovables en el mix energètic. S'està lluny del 20% previst per a l'any 2020 i també de l'objectiu que s'havia marcat el pla de l'energia i el canvi climàtic de Catalunya 2012-2020. Cal posar-lo al dia i elaborar projectes concrets, avaluats i controlables en el temps per poder prendre, si cal, mesures correctores. Hi ha urgència tant pel retard

Catalunya ha manifestat sempre la voluntat de complir les directrius europees

que s'acumula per al 2020 com pels objectius de l'any 2030, en què el mix energètic ha d'assolir un 35% d'energies renovables i del 2050, on el percentatge ha de ser del 95%. A més, la llei del canvi climàtic preveu no renovar les llicències d'explotació de les tres centrals nuclears de Catalunya que produeixen més del 50% de l'electricitat del país. D'ací a deu anys caldrà haver substituït aquesta producció. Cal debatre, amb objectivitat i amb temps per evitar imprevistacions, què cal fer; si es prorroga la vida d'alguna nuclear, si s'importa energia o si es continua cremant més hidrocarburs. Les interconnexions de les xarxes catalanes i la potència instal·lada permeten garantir aquest procés sense problemes, com tampoc n'ha de tenir el pas del règim actual al que es derivi de l'exercici de la sobirania.

RAMON GARRIGA

Què preguntaries als experts?

Si tens alguna pregunta per plantejar als experts en economia, els la pots fer arribar a través de www.elpuntavui.cat. A l'edició digital d'El Punt Avui trobaràs un formulari per adreçar-los les preguntes, i també les respostes.

I DEMÀ Natàlia Mas

La república catalana cap a un sistema financer propi

